

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TÝDEN

06. 11. 2023 - 12. 11. 2023

motto týdne:

„Ten, kdo doufá v Boha a spoléhá se na něj, je jako strom u vody.“

PONDĚLÍ 06. 11. sv. Leonarda od Limoges, poustevníka

Lk 14,12-14; Žl 69,30-31.33-34.36-37 Komentář: **Řím 11,29-36**

Chvalozpěv na Boží milosrdenství! Jeho plán záchrany nemůže zastavit žádná lidská špatnost. I zla a odmítnutí dokáže Bůh využít k dobrému. „Šťastná vina“, vzpomeneme na text velikonočního chvalozpěvu.

ÚTERÝ 07. 11. sv. Kungara, opata

Lk 14,15-24; Žl 131,1.2.3 Komentář: **Řím 12,5-16a**

Rozmanitost, s jakou se setkávám denně u sester a bratří, je v Kristu spojena v jedno Jeho tělo. Častěji si to chci uvědomit, když jsou naše vztahy ohroženy závistí, žárlivostí a egoismem.

STŘEDA 08. 11. blah. Marie Elisabeth Satellico, řeholnici, mystičky OSC

Lk 14,25-33; Žl 112,1-2.4-5.9 Komentář: **Řím 13,8-10**

Ano, dluh se jednou zaplatí – a je konec. Ale lásku jsme dlužni stále!

ČTVRTEK 09. 11. svátek Posvěcení lateránské baziliky

Ez 47,1-2.8-9.12; Žl 46 (45), 2-3.5-6.8-9 Komentář: **Jan 2,13-22**

Mohu přemýšlet: Nad čím by dnes Pán spletl důtky a co by vymrskal? Možná i já dávám špatný příklad...

PÁTEK 10. 11. památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve

Lk 16,1-8; Žl 98,1.2-3ab.3cd-4 Komentář: **Řím 15,14-21**

Být služebníkem Krista mezi pohany popisuje Pavel jako milost.

Mezi pohany žije většina z nás. Jsme si vědomi této výzvy?

SOBOTA 11. 11. památka sv. Martina, biskupa

Lk 16,9-15; Žl 145,2-3.4-5.10-11 Komentář: **Řím 16,3-9.16.22-27**

Je dojemné, jak se Pavel snaží na nikoho nezapomenout. Lidská náklonnost a vděčnost se nesmí při apoštolské práci vytratit. Kdypak jsem já naposledy napsal někomu (třeba smskou), pozdrav?

32. neděle v mezidobí - Cyklus A - 12. 11. 2023

„Je čas!“ Tak by šlo shrnout téma dnešní neděle. S koncem liturgického roku otevíráme otázky konce existence, života a ptáme se, jak obstojíme. Zkusme si nejprve připustit, že jednou zazní Boží hlas, který uzavře běh konkrétně našeho života či běh celé etapy dějin. Kde v té chvíli budeme stát?

1. ČTENÍ

Čtete jednu z nejmladších knih Starého zákona (1. stol. př. Kr.). Kniha vznikla nejspíše mimo Izrael v diaspoře a měla sloužit jako povzbuzení pochybujících židů. Od 6. kapitoly začíná chvála moudrosti. Ta je zde tajuplně zosobněna (Duch Svátý?), je nám darem Božím i partnerem v dialogu, je však třeba ji hledat.

Mdr 6,12-16

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první.

Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti.

Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

ŽALM 63

Touha po Bohu povzbuzuje člověka, aby upnul k Pánu svoji mysl i srdce. Nevychladne ani v noci, protože Bůh stojí za takové hledání.

Odpověď: Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!

Bože, ty jsi můj Bůh, – snažně tě hledám, – má duše po tobě žízní, prahne po tobě mé tělo – jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země.

Tak toužím tě spatřit ve svatyni, – abych viděl tvou moc a slávu. – Vždyť tvá milost je lepší než život, – mé rty tě budou chválit.

Tak tě budu velebit ve svém životě, – v tvém jménu povznesu své dlaně k modlitbě. – Má duše se bude sytit jak tukem a morkem, – plesajícími rty zajásají ústa.

Kdykoli na tebe vzpomenu na svém lůžku, – v nočních hodinách budu na tebe myslet. – Neboť stal ses mým pomocníkem – a ve stínu tvých křídel jásam.

2. ČTENÍ

Čtete z nejstaršího novozákonního textu druhou část. Svátý Pavel napomínal k věrnosti a nyní odpovídá na dotaz na posmrtný život položený zřejmě adresáty listu. Jde o doklad nejstarší vrstvy víry křesťanů v posmrtný život.

1 Sol 4,13-18

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naděje. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My živí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří

zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchváćeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM

Ve 24. až 25. kapitole Matoušova evangelia Ježíš mluví k učedníkům o konci světa (eschatologické otázky). Jde o poslední Pánovu řeč na veřejnosti. Čteme první ze tří velkých podobenství o příchodu Krista na konci věků. Připomeňme, že při tradiční židovské svatbě šel ženich nejprve do domu nevěsty a „vyjednával“ podmínky svatby s otcem nevěsty, teprve pak si ji mohl odvést. Šlo o slavnostní akt, mohl tedy trvat dlouho. Druzičky čekaly venku.

Mt 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: ‘Ženich je tady! Jděte mu naproti!’ Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: ‘Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.’ Ale prozíravé odpověděly: ‘Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.’ Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: ‘Pane, pane, otevři nám!’ On však odpověděl: ‘Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.’ Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

K ZAMYŠLENÍ

Již předchozí kapitola evangelia vykreslila správce, který nečeká, že by Pán mohl přijít právě nyní. Obraz svatební hostiny jako závěru věků je běžný pro Starý zákon. Všimněme si, že tento závěr není popisován jako katastrofa, ale jako slavnost! Jakou roli na této slavnosti budeme hrát my? Dalším důležitým detailem je náznak, že družičky, resp. také my sami, jsme součástí svatby, jsme plnohodnotnými hosty, kteří mají svoji úlohu. Pokud jsme celou záležitost vůbec nebrali vážně nebo očekáváme, že to „nějak dopadne“, podobáme se pošetilým družičkám. Obraz Pána, který „zavře dveře“, zní velmi kategoricky. Ježíš, vědom si své blízké smrti, tím burcuje posluchače, že čas milosrdenství, čas možností něco dělat, má své omezené trvání. (Jak je to dnes aktuální např. v ekologických otázkách!) Právě pojem příhodného času, řecky „kairos“, je klíčový. Co když je právě nyní náš osobní „kairos“, čas, ve kterém lze jednat?